

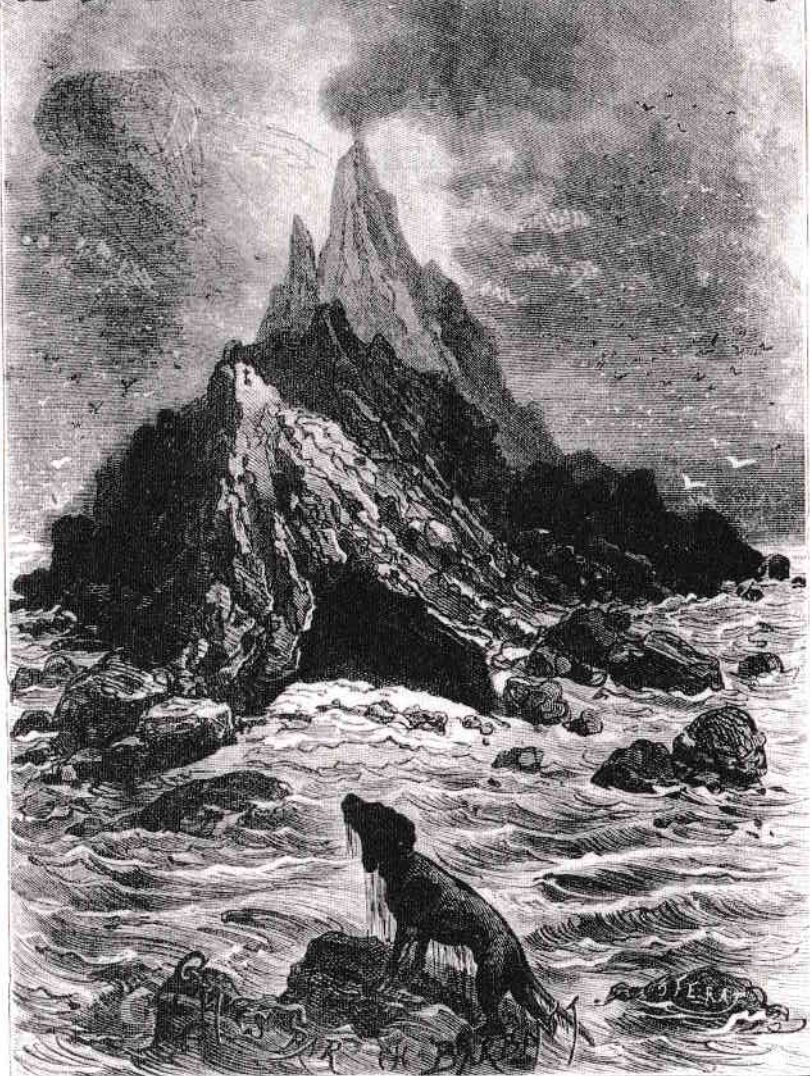
IBRIS

We know
books

L'ILE MYSTERIEUSE

PAR
Jules VERNE
par J. FÉRAT

154 Dessins

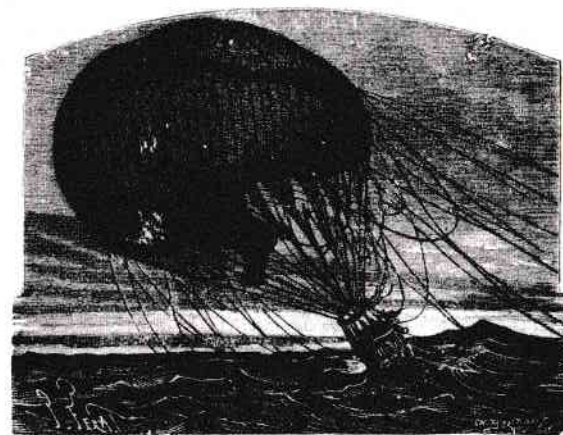
JULES VERNE

INSULA MISTERIOASĂ

II. ABANDONUL

Ilustrații de J. Férat

Traducere și note de Manuela Coravu

LITERA
București

PARTEA A DOUA ABANDONUL

I. <i>Alica – Construirea unei pirogi – Vânătorile – În vârful unui Kauri – Nimic care să ateste prezența omului – Pescuitul lui Nab și Harbert – Broasca-Țestoasă răsturnată – Dispariția broaștei-țestoase – Explicația lui Cyrus Smith.....</i>	5
II. <i>Prima încercare a pirogii – O epavă pe țărm – Remorca – Capul Epavei – Inventarul lăzii – Unelte, arme, instrumente, haine, cărți, ustensile – Ce-i lipsește lui Pencroff – Biblia – Un verset din Cartea Sfântă.....</i>	16
III. <i>Plecarea – Fluxul – Ulmi și sâmbovină – Diverse plante – Jakamarul – Aspectul pădurii – Eucaliptii gigantici — De ce sunt numiți arborii frigurilor – Cete de maimuțe — Cascada – Tabăra pentru noapte.....</i>	29
IV. <i>Mergând spre coastă – Câteva cete de maimuțe – Un nou curs de apă – De ce nu se simte fluxul – O pădure pe litoral – Promontoriul Reptilei – Harbert îl învidiază pe Gédéon Spilett – Detunăturile bambusului.....</i>	42
V. <i>Propunerea de a se întoarce pe litoralul sudic – Configurația coastelor – În căutarea presupusului naufragiu – O epavă în văzduh – Descoperirea unui mic port natural – La miezul nopții, pe malul Râului Îndurării – O barcă în voia valurilor.....</i>	53
VI. <i>Strigătele lui Pencroff – O noapte la Șemineu – Săgeata lui Harbert – Planul lui Cyrus Smith – O soluție neașteptată – Ce s-a întâmplat la Palatul de Granit? — Cum intră un nou servitor în serviciul coloniștilor.....</i>	66
VII. <i>Planuri de executat – Un pod peste Râul Îndurării – Transformarea Platoului Marii Priveliști în insulă – Podul mobil – recolta de grâu – Părâul – Podeșele – Curtea de păsări – Porumbarul – Cei doi măgari sălbatici – Căruciorul atelat – Excursie în Portul Balonului.....</i>	79

VIII. <i>Lenjeria – Încălțăminte din piele de focă – Fabricarea piroxilului – Semănături – Pescuitul – Ouăle de broască-țestoasă – Progresele lui Jup – Țarul – Vânătoarea de mufloni – Noi bogății vegetale și animale – Amintiri despre patria îndepărtată.....</i>	91
IX. <i>Vremea Rea – Ascensorul hidraulic – Fabricarea sticlei pentru geamuri și pabare – Arborele de pâine – Vizite dese la țărc – Creșterea turmei – O întrebare a reporterului – Coordonatele exacte ale Insulei Lincoln – Propunerea lui Pencroff.....</i>	103
X. <i>Construcția bărcii – A doua recoltă de grâu – Vânătoarea de leneși – O nouă plantă, mai mult plăcută decât utilă – O balenă la orizont – Harponul lui Vineyard – Trașarea cetaceului – Folosirea fanoanelor – Sfârșitul lunii mai – Pencroff nu mai dorește nimic.....</i>	115
XI. <i>Iarna – Bătucirea lăzii – Teasca – O idee fixă a lui Pencroff – Fanoanele – La ce poate servi un albatros – Combustibilul pentru iarnă – Top și Jup – Furtuni – Pagube la curtea de păsări – O excursie la mlaștină – Cyrus Smith singur – Explorarea puțului.....</i>	128
XII. <i>Greementul ambarcațiunii – Atacul vulpilor – Jup rănit, Jup îngrijit, Jup vindecat – Terminarea construirii vasului – Triumful lui Pencroff – Bonadventure – Prima încercare în sudul insulei – Un document neașteptat.....</i>	142
XIII. <i>S-a hotărât plecarea – Ipoteze – Pregătiri – Cei trei pasageri – Prima noapte – A doua noapte – Insula Tabor – Căutări pe plajă – Căutări în pădure – Nimeni – Animale – Plante – O locuință pustie.....</i>	157
XIV. <i>Inventarul – Noaptea – Câteva scrisori – Continuarea cercetărilor – Plante și animale – Harbert este în mare pericol – La bord – Plecarea – Timp urât – O licărire a instinctului – Pierduți în mare – Un foc aprins la timp.....</i>	170
XV. <i>Întoarcerea – Discuție – Cyrus Smith și necunoscutul – Portul Balonului – Devotamentul inginerului – O experiență emoționantă – Câteva lacrimi care curg.....</i>	183
XVI. <i>Un mister care trebuie lămurit – Primele cuvinte ale necunoscutului – Doisprezece ani pe o insulă! – Mărturisiri! – Dispariția – Încrederea lui Cyrus Smith – Construirea unei mori – Prima pâine – Un act de devotament – Mâini de oameni cinstiți.....</i>	193

- XVII. *Tot departe – O cerere a necunoscutului – Ferma construită la țarc – Acum doisprezece ani! – Șeful de echipaj de pe Britannia – Abandonat în Insula Tabor – Mâna lui Cyrus Smith – Documentul misterios* 207
- XVIII. *Conversații – Cyrus Smith și Gédéon Spilett – O idee a inginerului – Telegraful electric – Firele – Pila electrică – Alfabetul – Anotimpul frumos – Prosperitatea coloniei – Fotografia – Zăpadă amăgitoare – Doi ani pe Insula Lincoln* 220
- XIX. *Amintiri din patrie – Șansele de viitor – Planul de recunoaștere a coastelor insulei – Plecarea, pe 16 aprilie – Peninsula Serpentinei văzută de pe mare – Bazalturile de pe coasta occidentală – Timp prost – Se lasă noaptea – Un nou incident* 232
- XX. *Noaptea petrecută pe mare – Golful Rechinului – Confidențe – Pregătiri de iarnă – Anotimpul rece începe mai devreme – Marile friguri – Munci de interior – După șase luni – O fotografie – Un incident neașteptat* 243

BIBLIOTECA
JULES VERNE

O viață trăită
sub imperiul imaginației

**CELE MAI PALPITANTE CĂRȚI
DE AVENTURĂ ALE TUTUROR
TIMPURILOR, ÎNTR-O EDIȚIE DE LUX**

LBRIS

We know
books

L'Île mystérieuse
Jules Verne

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Insula misterioasă. II. Abandonul
Jules Verne

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Corector: Nicoleta Arsenic
Prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Insula misterioasă. II. Abandonul / Jules Verne;
trad.: Manuela Coravu. – București: Litera, 2024
ISBN 978-630-319-893-4

I. Coravu, Manuela (trad.)
821.111-31-135.1

PARTEA A DOUA ABANDONUL

I

*ALICA – CONSTRUIREA UNEI PIROGI – VÂNĂTORILE – ÎN
VÂRFUL UNUI KAURI – NIMIC CARE SĂ ATESTE PREZENȚA
OMULUI – PESCUITUL LUI NAB ȘI HARBERT – BROASCA-
ȚESTOASĂ RĂSTURNATĂ – DISPARIȚIA BROAȘTEI-
ȚESTOASE – EXPLICAȚIA LUI CYRUS SMITH*

Se împliniseră șapte luni de când pasagerii balonului fuseseră aruncați pe Insula Lincoln. De atunci, în urma tuturor cercetărilor făcute, nu dăduseră peste niciun om. Niciodată vreo coloană de fum

nu trădase prezența umană pe insulă. Nicio urmă nu-i atesta trecerea, nici în trecut, nici acum. Nu numai că insula nu părea locuită, dar aveai impresia că nici nu fusese vreodată. Și iată că, acum, toată această schelărie de deducții se prăbușea din cauza unei alice găsite în corpul unui rozător inofensiv.

Și asta pentru că acea alică ieșise dintr-o armă de foc și cine altcineva decât o ființă umană se putuse folosi de această armă?

Când Pencroff a pus alica pe masă, camarazii săi au privit-o cu o mirare imensă. Au înțeles toate consecințele acestui eveniment foarte important, cu toată neînsemnătatea lui aparentă. Nici apariția unei ființe supranaturale nu i-ar fi impresionat atât de tare.

Cyrus Smith nu ezită să formuleze mai întâi ipotezele pe care acest fapt surprinzător și neașteptat le provoca. Luă alica, o întoarse pe toate părțile, o pipăi între index și degetul mare și-l întrebă pe Pencroff:

– Poți să afirmi că animalul rănit de această alică nu avea decât trei luni?

– Nici atât, domnule Cyrus, răspuse Pencroff. Sugea încă la mama lui când l-am găsit în groapă.

– Ei bine, spuse inginerul, asta dovedește că, de trei luni încoace, în insulă a fost tras un foc de armă.

– Și că o alică, adăugă Gédéon Spilett, a atins, dar nu mortal, acest mic animal.

– Este sigur, continuă Cyrus Smith, și iată care sunt concluziile care pot fi trase din această întâmplare: sau insula era locuită înainte de a veni noi, sau niște oameni au debarcat, în urmă cu trei luni. Acești oameni au ajuns aici voit sau din întâmplare, în urma unui naufragiu sau în urma unei aterizări. Acest lucru nu va putea fi lămurit decât mai târziu. Dacă sunt europeni sau malaiezieni, prieteni sau dușmani ai rasei noastre, nu putem ghici. Și dacă mai locuiesc pe insulă sau

au părăsit-o, nici asta nu putem ști. Dar aceste întrebări ne privesc direct, așa că nu putem sta mult timp fără să le dăm un răspuns.

– Nu! De-o sută de ori nu! De-o mie de ori nu! strigă marinarul, ridicându-se de la masă. Nu mai sunt și alți oameni pe Insula Lincoln! Ce naiba! Insula nu este mare și dacă ar fi fost locuită, am fi zărit până acum vreun locuitor.

– Contrariul ar fi într-adevăr extraordinar, spuse Harbert.

– Dar ar fi și mai extraordinar, cred eu, spuse reporterul, ca acest pecari să se fi născut cu o alică în corp.

– Doar dacă Pencroff nu are... spuse serios Nab.

– Ei asta-i, Nab, ripostă Pencroff. Am avut o alică în gură de vreo șase-șapte luni. Și unde era s-o ascund? declară marinarul deschizând larg gura, în așa fel încât să-și arate cei treizeci și doi de dinți superbi ce-o garniseau. Privește bine, Nab, și dacă vezi vreo gaură în ei, îți dau voie să-mi smulgi alți șase.

– Ipoteza lui Nab este într-adevăr imposibilă, răspuse Cyrus Smith, care, cu toată gravitatea situației, surâse. Este sigur că un foc de armă a fost tras în insulă în urmă cu trei luni, dar cred că cei care-au aterizat pe insulă nu se află aici decât de puțin timp sau au trecut doar, căci atunci când am explorat insula de pe vârful Muntelui Franklin, dacă aceasta ar fi fost locuită, am fi văzut sau am fi fost văzuți. Este posibil deci ca, de câteva săptămâni doar, niște naufragiați să fi fost aruncați pe una dintre coaste, în urma unei furtuni. Orice-ar fi, trebuie să ne lămurim.

– Cred că trebuie să procedăm cu prudență, spuse reporterul.

– Și eu cred la fel, răspuse Cyrus Smith, căci mă tem să nu fie pirați malaiezieni.

– Domnule Cyrus, n-ar trebui ca, înainte de a porni în căutarea și descoperirea lor, să ne construim o barcă pentru a putea fie să urmărim cursul râului, fie, la nevoie, să înconjurăm coasta? Nu trebuie să fim luați pe nepregătite.

– Ideea dumitate este bună, spuse inginerul. Dar nu putem aștepta. Or, pentru a construi o barcă avem nevoie de cel puțin o lună.

– Pentru o adevărată barcă, da, răspunse marinarul. Dar nu avem nevoie de-o ambarcațiune care să reziste mării și vă promit că, în cel mult cinci zile, voi construi o pirogă bună pentru a naviga pe Râul Îndurării.

– Să construiești o barcă în cinci zile? strigă Nab.

– Da, Nab. O barcă indiană.

– Din lemn? întrebă negrul cu un aer cam neîncredător.

– Din lemn, spuse Pencroff, sau mai degrabă din scoarță de copac.

Vă repet, domnule Cyrus, că în cinci zile o pot construi.

– Bine, răspunse inginerul, atunci în cinci zile!

– Dar până atunci am face bine să ne păzim cu grijă, spuse Harbert.

– Cu mare grijă, prietene, spuse Cyrus Smith, și am să vă rog să vă limitați vânătoarea doar în jurul Palatului de Granit.

Cina fu mai puțin veselă decât sperase Pencroff.

Deci insula era sau fusese locuită și de altcineva decât de actualii coloniști. De la întâmplarea cu alica, faptul era incontestabil și o astfel de revelație nu putea decât să-i neliniștească pe coloniști.

Cyrus Smith și Gédéon Spilett, înainte de a se culca, discutară îndelung despre acest lucru. Se întrebau dacă, din întâmplare, acest incident nu avea vreo legătură cu circumstanțele inexplicabile în care fusese salvat inginerul și cu celelalte lucruri ciudate care se produsese de mai multe ori. Totuși Cyrus Smith, după ce analiză toate posibilitățile, spuse:

– Vrei să-mi afli părerea, dragul meu Spilett?

– Da, Cyrus.

– Ei bine, iată ce cred eu: oricât de atent am cerceta insula nu vom găsi nimic.

A doua zi, Pencroff se puse pe treabă. Nu era vorba să construiască o barcă cu bordaj și schelet, ci doar un aparat care să plutească, cu

fundul plat, care va fi excelent pentru navigația pe Râul Îndurării, mai ales la izvoarele lui, unde apa nu era prea adâncă. Bucăți de scoarță de copac, cusute unele de altele, erau de-ajuns să dea formă unei ambarcațiuni ușoare, și dacă circumstanțele vor cere să fie purtată pe sus, nu va fi nici grea, nici incomodă. Pencroff se gândea să prindă bucățile de scoarță, unele de altele, cu ajutorul cuielor de lemn, care să asigure etanșizarea bărcii.

Trebuia deci să aleagă copaci a căror scoarță suplă și rezistentă să se preteze construirii unei bărci. Ultimul uragan tocmai doborâse câțiva pini Douglas, care erau perfecți pentru o astfel de construcție. Câțiva pini zăceau pe pământ și lui Pencroff nu-i rămânea decât să-i cojească, dar fu o treabă dificilă din cauza lipsei uneltelor. Până la urmă însă îi veni de hac.

În timp ce Pencroff, secondat de inginer, se ocupa cu cojirea, reporterul și Harbert nu stăteau de pomană.

Deveniseră furnizorii coloniei. Reporterul îl privea cu admirație pe Harbert și urmărea cu câtă măiestrie mânua arcul și săgețile și bâta. Harbert era foarte curajos și avea mult sânge rece, ceea ce se poate numi „vitejie inteligentă“. Cei doi tovarăși de vânătoare țineau seama de recomandările lui Cyrus Smith și nu depășeau un perimetru de două mile în jurul Palatului de Granit. Primele pante ale pădurii furnizau un tribut suficient de aguti, porci-de-apă, canguri, pecari etc., și dacă randamentul capcanelor era foarte redus de când încetase frigul, cel puțin locul unde trăiau iepurii le furniza contingentul obișnuit care ar fi putut hrăni toată colonia Insulei Lincoln.

Adesea, în timpul acestor vânători, Harbert discuta cu Gédéon Spilett despre acea întâmplare cu alica și despre concluziile trase de inginer. Într-o zi, pe 26 octombrie, îi spuse:

– Dar, domnule Spilett, nu vi se pare ciudat că dacă niște naufragiați au debarcat pe insulă nu s-au arătat până acum în vecinătatea Palatului de Granit?

– Foarte ciudat, dacă se află pe insulă. Dar normal, dacă nu mai sunt aici, răspunse reporterul.

– Deci credeți că acești oameni au părăsit insula? continuă Harbert.

– Mai mult ca sigur, băiete, căci dacă și-ar fi prelungit șederea, vreo întâmplare le-ar fi trădat prezența.

– Dar dacă au putut pleca, spuse băiatul, atunci nu au fost naufragiați.

– Nu, Harbert, sau cel puțin erau ceea ce eu numesc „naufragiați provizorii”. Este posibil, într-adevăr, ca o furtună să-i fi aruncat pe insulă, fără a le fi stricat vasul, și odată cu încetarea furtunii să fi pornit din nou pe mare.

– Trebuie să recunoaștem un lucru, spuse Harbert. Domnul Smith pare mai degrabă să se teamă decât să dorească prezența acestor ființe umane pe insulă.

– Într-adevăr, spuse reporterul. Crede că nu pot exista decât malaiezieni pe aici și acești gentlemani sunt niște pungăși foarte răi, pe care e bine să-i eviți.

– Poate că, domnule Spilett, continuă Harbert, vom găsi într-o zi urme ale acestei debarcări și atunci ne vom lămuri.

– Nu spun nu, băiete, o tabără părăsită, un foc stins, ne pot pune pe urmele lor. Și asta vom căuta în explorarea noastră viitoare.

În ziua când purtau această discuție se aflau într-o parte a pădurii, vecină cu Râul Îndurării, unde copacii erau superbi. Printre alții, se vedeau câteva exemplare din acele conifere cărora indigenii din Noua Zeelandă le dau numele de kauri, care se înălțau la două sute de picioare.

– Domnule Spilett, am o idee, spuse Harbert. Dacă m-aș urca în vârful unuia dintre acești kauri aș putea vedea ținutul pe o rază destul de mare.

– Ideea este bună, răspunse reporterul, dar te vei putea cățăra în vârful acestor giganți?

– Am să încerc, spuse Harbert.

Băiatul, agil și îndemânat, se avântă pe primele ramuri a căror dispunere facilita urcarea în copac și, după câteva minute, a ajuns în vârful ce domina imensa întindere de verdeață formată din coroanele arborilor.

Din acel punct foarte înalt, privirea se putea întinde pe partea meridională a insulei, de la Capul Ghearei, la sud-est, până la Promontoriul Reptilei, la sud-vest. În nord-vest se înălța Muntele Franklin, care acoperea mai mult de un sfert din orizont.

Dar Harbert, din înaltul Observatorului său, putea să vadă toată această parte necunoscută a insulei, care ar fi putut oferi sau oferea refugiu străinilor, a căror prezență o bănuiau.

Harbert privi cu mare atenție. Pe mare nu era nimic. Nicio pânză, nici la orizont, nici în jurul insulei. Totuși, deoarece copacii ascundeau litoralul, era posibil ca un vas, mai ales un vas a cărui velatură să fi fost distrusă, să fi acostat foarte aproape de țărm, și deci să nu poată fi zărit de Harbert. În jurul pădurii Far-West se forma o boltă de nepătruns, măsurând mai mult decât câteva mile pătrate, fără vreun luminiș. Nu puteai să urmărești nici cursul Râului Îndurării și să recunoști locul din munte de unde izvora. Poate că alte pâraie curgeau spre vest, dar nimic nu le dovedea prezența.

Dar cel puțin, dacă Harbert nu putea zări nicio urmă de tabără, nu putea oare să surprindă în atmosferă vreun fum, care să dezvăluie prezența omului? Atmosfera era limpede și cel mai mic abur s-ar fi zărit pe cerul pur.

O clipă, Harbert avu impresia că zărește un fum ușor spre vest, dar, uitându-se mai bine, își dădu seama că se înșela. Privea foarte atent și avea ochi excelenți... Nu, nu se vedea nimic.

Harbert coborî din copac și cei doi vânători reveniră la Palatul de Granit. Acolo, Cyrus Smith ascultă relatarea tânărului, dădu din cap

și nu spuse nimic. Era evident că nu puteau fi siguri de nimic până când nu vor explora complet insula.

A doua zi, pe 28 octombrie, se produse un alt eveniment, a cărui explicație lăsa din nou de dorit.

Plimbându-se pe plajă, la două mile depărtare de Palatul de Granit, Harbert și Nab fură fericiți să captureze un exemplar superb, din ordinul celonienilor. Era o broască-țeastoasă enormă, din ordinul cheloneelor, a cărei carapace avea reflexe verzui.

Harbert zări broasca ce se strecura printre stânci pentru a ajunge la mare.

– Nab, vino aici, strigă el.

Nab fugi spre Harbert.

– Ce animal frumos, spuse Nab. Dar cum să punem mâna pe el?

– Nimic mai simplu, Nab, răspuse Harbert. Vom întoarce animalul pe spate și nu va mai putea fugi. Ia-ți bâta și fă ca mine.

Reptila, simțind pericolul, se retrase în carapace. Nu i se mai vedeau nici capul, nici labele și stătea nemișcată ca o stâncă.

Harbert și Nab își băgară bâtele sub sternul broaștei și, unindu-și eforturile, reușiră cu greu s-o răstoarne pe spate. Broasca-țeastoasă, care avea trei picioare lungime, cântărea cel puțin patru sute de livre.

– Bun! strigă Nab, iată ceva ce i-ar face plăcere prietenului Pencroff.

Într-adevăr, Pencroff avea să fie fericit, căci carnea acelor broaște-țeostoase care se hrănesc cu alge este foarte bună. În acel moment nu se mai zărea decât capul mic, aplatizat, dar foarte lărgit spre partea posterioară, din cauza foselor temporale, ascunse sub o boltă osoasă.

– Și acum ce vom face cu vânatul nostru? întrebă Nab. Nu-l putem târi până la Palatul de Granit.

– O să-l lăsăm aici, pentru că nu se poate răsturna, răspuse Harbert, și vom reveni să-l luăm cu căruciorul.

– Bine.

– Vom întoarce animalul pe spate și nu va mai putea fugi. Ia-ți bâta și fă ca mine.

Totuși, pentru orice eventualitate, Harbert avu grijă să sprijine reptila cu pietroaie, ceea ce lui Nab i se păru inutil. După care cei doi reveniră la Palatul de Granit, pe plajă, care era mult descoperită din cauza refluxului. Harbert voia să-i facă o surpriză lui Pencroff și nu-i spuse nimic despre „superba mostră de chelonieni“ pe care o răsturnase pe nisip. Două ore mai târziu, Nab și el se întoarseră cu căruciorul în locul unde-o lăsaseră. Superba mostră de chelonieni nu mai era!

Nab și Harbert se priviră mai întâi, apoi priviră în jurul lor. Totuși acolo lăseseră broasca-țestoasă. Harbert chiar găsi pietroaiele pe care le folosise, și deci fu sigur că nu se înșela.

– Ei drăcie! exclamă Nab. Animalele astea se pot întoarce?

– Așa se pare, răspunse Harbert, care nu putea înțelege cum fusese posibil așa ceva și privea pietroaiele care erau răspândite pe nisip.

– Ei bine, Pencroff nu va fi mulțumit!

„Și nici domnului Smith nu-i va fi ușor să-i explice această dispariție“, se gândi Harbert.

– Bine, spuse Nab, să nu mai vorbim despre asta.

– Ba din contră, Nab, trebuie să vorbim, răspunse Harbert.

Și amândoi reveniră cu căruciorul pe care-l aduseseră degeaba de la Palatul de Granit. Ajunși pe șantierul unde inginerul și marinarul munceau, Harbert le povesti întâmplarea.

– Oh! neîndemânatilor, strigă marinarul. Să lași să-ți scape cel puțin cincizeci de supe!

– Dar, Pencroff, îi răspunse Nab, nu-i vina noastră dacă animalul a fugit. Dacă-ți spun că l-am întors pe spate!

– Atunci nu l-ați întors destul, îi răspunse glumind marinarul încăpățânat.

– Nu l-am întors destul? strigă Harbert.

Și-i povesti că avusese grijă să fixeze reptila cu niște pietroaie.

– Atunci s-a întâmplat un miracol, spuse Pencroff.

– Credeam, domnule Cyrus, spuse Harbert, că broaștele-țestoase, odată întoarse pe spate, nu se mai pot întorce, mai ales când sunt așa de mari.

– Este adevărat, băiete, spuse Cyrus Smith.

– Atunci ce s-a întâmplat?

– La ce distanță de mare ați lăsat broasca-țestoasă? întrebă inginerul, care-și întrerupsese lucrul și se gândea la acea întâmplare.

– La vreo cincisprezece picioare cel mult, răspunse Harbert.

– Și era reflux?

– Da, domnule Cyrus.

– Ei bine, răspunse inginerul, ceea ce broasca nu a putut face pe nisip, a putut face probabil în apă. S-a întors când a venit fluxul și astfel s-a dus în apa adâncă.

– Oh, ce neîndemânatnici suntem, strigă Nab.

– Este exact ceea ce aveam onoarea să vă spun, le răspunse Pencroff.

Cyrus Smith dăduse acea explicație care putea, fără îndoială, să fie admisă. Dar era oare convins de adevărul ei? Nu putem afirma acest lucru.

II

*PRIMA ÎNCERCARE A PIROGII – O EPAVĂ PE
ȚĂRM – REMORCA – CAPUL EPAVEI – INVENTARUL
LĂZII – UNELTE, ARME, INSTRUMENTE, HAINE, CĂRȚI,
USTENSILE – CE-I LIPSEȘTE LUI PENCROFF – BIBLIA –
UN VERSET DIN CARTEA SFÂNTĂ*

Pe 29 octombrie, barca din scoarță de copac era gata. Pencroff își ținuse promisiunea și un fel de pirogă al cărei schelet era făcut din bucăți flexibile de crejimbă fusese construită în cinci zile. În spate se afla o bancă, la mijloc alta, pentru a-i asigura rezistența, și a treia în față. Niște furcheți pentru două vâsle și o cârmă completau ambarcațiunea lungă de douăsprezece picioare și care nu cântărea nici două sute de livre. Operația de lansare fu foarte simplă. Piroga ușoară fu dusă pe nisip, la marginea țărmlui, în fața Palatului de Granit, și valul o ridică. Pencroff, care sări imediat înăuntru, o conduse cu cârma și putu constata că era foarte bună pentru ce aveau ei nevoie.

– Ura! strigă marinarul, care nu se sfii să-și celebreze astfel triumful. Cu asta vom face turul...

– Lumii? întrebă Gédéon Spilett.

– Nu, al insulei. Dacă punem câteva pietre ca lest, un catarg în față și o bucată de pânză pe care domnul Smith ne-o va confecționa într-o zi, vom ajunge departe. Ei bine, domnule Cyrus, și dumneata,

domnule Spilett, și tu, Harbert, și tu, Nab, nu veniți să încercați noul nostru vas? Ce naiba! Trebuie să vedem dacă ne ține pe toți cinci!

Într-adevăr, trebuiau să încerce; Pencroff, cu o manevră a cârmei, aduse ambarcațiunea aproape de plajă, printr-un canal îngust între stânci. Și se hotărâră să încerce în acea zi piroga, urmând cursul râului până la prima limbă de pământ, unde luau sfârșit stâncile din sud.

În momentul în care se îmbarca, Nab strigă:

– Dar ia apă serios ambarcațiunea ta, Pencroff.

– Nu-i nimic, Nab, răspuse marinarul. Lemnul trebuie să se etanșezeze. Peste două zile nu se va mai vedea nimic și în piroga noastră nu va fi mai multă apă decât în stomacul unui bețiv. Îmbarcarea!

S-au îmbarcat deci și Pencroff împinse piroga în larg. Vremea era superbă, marea calmă, ca și cum ar fi fost apele unui lac, și piroga putu s-o înfrunte cu tot atâta siguranță ca și cum ar fi navigat pe cursul Râului Îndurării.

Nab puse mâna pe o vâslă și Harbert pe cealaltă, iar Pencroff rămase în spate pentru a manevra cârma.

Marinarul traversă întâi canalul și se îndreptă spre partea de sud a insulei. O briză ușoară sufla dinspre sud. Nu erau valuri nici în canal, nici în larg. Câteva undulări lungi ale apei, pe care piroga abia le simțea, căci era plină ochi, umflau regulat suprafața apei. S-au îndepărtat cam o jumătate de milă de coastă, astfel încât să vadă tot Muntele Franklin.

Apoi Pencroff, făcând volta, reveni spre gurile râului. Piroga naviga acum de-a lungul malului, care se arcuia până la capul extrem, ascunzând toată câmpia mlăștinoasă a Călifarilor.

Acest cap, a cărui distanță era mărită din cauza arcuirii coastei, se afla la aproximativ trei mile de Râul Îndurării. Coloniștii se hotărâră să meargă până la extremitatea sa și să n-o depășească decât atât cât era necesar, pentru a arunca o privire globală asupra coastei până la Capul Ghearei.